

KIYAMET ALÂMETLERİ*

Eüzü bi'llâhi mine'ş-şeytâni'r-racîm.

Bi'smi'llâhi'r-rahmâni'r-rahîm.

El-hamdü li'llâhi rabbi'l-âlemîn... Ve'l-âkıbetü li'l-müttakîn... Ve's-salâtü ve's-selâmü alâ seyyidînâ muhammedin ve âlihî ve sahbihî ecmaîn...

l'lemû eyyühe'l-ihvân... Inne efdale'l-kitâbi kitâbu'llâh... Ve enne efdale'l-hedyi hedyü muhammedin salla'llâhu aleyhi ve sellem... Ve şerre'l-umûri muhdesâtühâ... Ve külle muhdesin bid'ah... Ve külle bid'atin dalâleh... Ve külle dalâletin fi'n-nâr... Ve bi's-senedi'l-muttasılı ile'n-nebiyyi salla'llâhu aleyhi ve selleme ennehû kâl:

أَوَّلُ الْآيَاتِ الدَّجَالُ وَنُزُولُ عِيسَى وَنَارٌ

تَخْرُجُ مِنْ قَعْرِ عَدْنٍ أَبِينِ تَسُوقُ النَّاسَ

إِلَى الْمَحْشَرِ تَقِيلُ مَعَهُمْ إِذَا قَالُوا

وَالدُّخَانُ وَالذَّابَّةُ ثُمَّ يَأْجُوجُ وَمَأْجُوجُ

RE. 160/9 (Evvelü'l-âyâti ed-deccâlü ve nüzûlü îsâ ve nârun tahrucu min ka'ri adeni ebyene, tesûku'n-nâse ile'l-mahşeri, tükîlü meahüm izâ kâlû: Ve'd-duhânü, ve'd-dâbbetü, sümme ye'cûce ve me'cûc... İlâ âhiri'l-hadîs.)

* Bu konuşma; Merhum Dr. Metin Erkaya tarafından, titizlikle çalışılarak metne dönüştürülmüştür. Mekanı Cennet olsun.

Sadaka rasûlü'llâh, fî mâ kâl, ev kemâ kâl.

Beraber bir salevât-ı şerife okuyalım:

“—*Allâhümme sallî alâââ... Seyyidinâââ... Muhammedinin- nebiyyi'l-ümmiyyi ve alâ... Âlihîîî, ve sahbihîîî, ve sellim.*” (3 defa)

Cenab-ı Feyyâz-ı Mutlak Hazretleri, iki cihanın serveri, sevgili Peygamberimizin şefaatine cümlemizi nâil eylesin...

a. Ye'cûc ve Me'cûc

Bugünkü dersimizin mevzuu bu hadîs-i şerîf, kıyamet alametlerini bildiren bir hadîs-i şerîf. Bu hadîs-i şerîfler pek çoktur. Her birisinde ayrı ayrı malumatlar, izahlar vardır.

İbn-i Cerîr (Taberî), Huzeyfetü'l-Yemân RA'dan rivayet etmiş. Peygamber SAS Efendimiz buyurmuşlar ki:¹

أَوَّلُ الْآيَاتِ الدَّجَالُ وَنُزُولُ عِيسَى وَنَارٌ
تَخْرُجُ مِنْ قَعْرِ عَدَنٍ أَبَيْنَ تَسُوقُ النَّاسِ إِلَى
الْمَحْشَرِ تَقِيلُ مَعَهُمْ إِذَا قَالُوا وَالِدُ الْوَالِدِ
وَالدَّابَّةُ ثُمَّ يَأْجُوجُ وَمَأْجُوجُ قِيلَ يَا رَسُولَ اللَّهِ
وَمَا يَأْجُوجُ وَمَأْجُوجُ قَالَ يَأْجُوجُ وَمَأْجُوجُ

¹ Taberî, *Tefsir*, c.XVIII, s.526; Huzeyfetü'l-Yemân RA'dan.

Kenzü'l-Ummâl, c.XIV, s.259, no:38645; *Câmiü'l-Ehâdîs*, c.X, s.272, no:9591.

أُمَّمٌ كُلُّ أُمَّةٍ أَرْبَعٌ مِئَةٌ أَلْفٌ لَا يَمُوتُ الرَّجُلُ
مِنْهُمْ حَتَّى يَرَى أَلْفَ عَيْنٍ تَطْرِفُ بَيْنَ يَدَيْهِ
مِنْ صُلْبِهِ وَهُمْ وَلَدُ آدَمَ فَيَسِيرُونَ إِلَى خَرَابِ
الدُّنْيَا يَكُونُ مُقَدِّمَتُهُمْ بِالشَّامِ وَسَاقَتُهُمْ
بِالعِرَاقِ فَيَمْرُونَ بِأَنْهَارِ الدُّنْيَا فَيَشْرَبُونَ
الْفُرَاتَ وَالدَّجْلَةَ وَبُحَيْرَةَ الطَّبْرِيةِ حَتَّى يَأْتُوا
بَيْتَ المَقْدِسِ فَيَقُولُونَ قَدْ قَتَلْنَا أَهْلَ الدُّنْيَا
فَقَاتِلُوا مَنْ فِي السَّمَاءِ فَيَرْمُونَ بالنَّشَابِ إِلَى
السَّمَاءِ فَتَرْجِعُ نُشَابُهُمْ مُخْضَبَةً بِالدَّمِ فَيَقُولُونَ
قَدْ قَتَلْنَا مَنْ فِي السَّمَاءِ وَعِيسَى وَالمُسْلِمُونَ
بِجَبَلِ طُورِ سِينِينَ فَيُوحِي اللهُ إِلَى عِيسَى أَنْ
أَحْرِزْ عِبَادِي بِالطُّورِ وَمَا يَلِي أَيْلَةَ ثُمَّ إِنَّ عِيسَى
يَرْفَعُ رَأْسَهُ إِلَى السَّمَاءِ وَيَوْمَئِذٍ المُسْلِمُونَ
فَيَبْعَثُ اللهُ عَلَيْهِمُ دَابَّةً يُقَالُ لَهَا النِّغْفُ تَدْخُلُ
مِنْ مَنَاخِرِهِمْ فَيُصْبِحُونَ مَوْتَى مِنْ حَاقِ الشَّامِ

إِلَى حَاقِ الْعِرَاقِ حَتَّى تَنْتِنَ الْأَرْضُ مِنْ
جَيْفِهِمْ وَيَأْمُرُ اللَّهُ السَّمَاءَ فَتُمْطِرُ كَأَفْوَاهِ
الْقِرَبِ فَتَغْسِلُ الْأَرْضَ مِنْ جَيْفِهِمْ
وَنَتْنِهِمْ فَعِنْدَ ذَلِكَ طُلُوعُ الشَّمْسِ مِنْ مَغْرِبِهَا

(ابن جرير عن حذيفة اليمان)

RE. 160/9 (*Evvelü'l-âyâti ed-deccâlü, ve nüzûlü îsâ, ve nârun tahrucu min ka'ri adeni ebyene, tesûku'n-nâse ile'l-mahşeri, tükîlü meahüm izâ kâlû: Ve'd-duhânü, ve'd-dâbbetü, sümme ye'cûce ve me'cûc...*)

Âyet, alâmet demek, Âyât, ayetler, alâmetler.
(*Evvelü'l-âyâti*) “Kıyametin ilk alâmetleri:

1. (*Ed-deccâlü*) “Deccal'dir.”

Deccal bir adamdır ki sahtekârdır. Hani insanları kandırmak için bakırı altına boyuyorlar da hani altın diye satıyorlar ya kalpazanlar... Kalp paraları altın suyuna batırıp altındır diye satıyorlar. Birçok bilmeyen insanlar onu altın diye alıyor, sonra götürüp bakıyor ki altın değil. Kalp bir bakırdır, götür bakırcıya ver!

Deccal de böyle bir insandır ki, dışından kendisini nasıl gösteriyorsa gösteriyor, içi bambaşka bir adam.

2. (*Ve nüzulü îsâ*) “İsâ AS'ın gökten inmesi.”

Bu nuzûl-u Îsâ'yı da Peygamberimiz SAS bildiriyor. Kur'an'da da işareti var bunun.

3. (*Ve nârun tahrucu min ka'ri adeni ebyene*)
“Aden'in bir tarafından bir ateş çıkacak.
(*Ebyene*) Çok aşikâr bir ateş.

(*Tesûku'n-nâse ile'l-mahşeri*) İnsanları mahşere doğru sevk edecek. (*Tükîlü meahüm izâ kâlû*) İnsanlar yorulup da kaylûle yapmak için, dinlenmek için, yatmak için, istirahat için durdukları vakitte ateş de duracak, zorlamayacak onları. Fakat onlar uykudan kalkınca, yürümeye başlayınca ateş de onları takip edecek.”

4. (*Ve'd-duhânü*) Bu duhan da bir dumandır. Nasıl duman? Kıyamete yakın bir duman çıkacak, onu koklayan mü'minler vefat edecekler. Geride kötü insanlar kalacak. Ondan sonra kıyametin belâları kötü insanların başına yağacak.

Allah göstermesin...

5. (*Ve'd-dâbbetü*) “Bir de Dabbe denilen bir mahlûk çıkacak.”

Bu mahlûkun izahında müfessirler çok söz söylemişler ama Allahu a'lem deyip geçmekten başka çaremiz yok.

Dabbe, tepinen yürüyen bir mahlûk demek. Böyle debelenen hayvana da şâmil, insana da şâmil. Ama diyorlar ki;

Bu öyle bir hayvandır ki, kaçan bunun önünden kurtulamaz, çabuk yakalar. Kimse de bunu tutmak için gücü yetmez, bu kadar da süratle

kaçar. Boyu şöyledir eni böyledir, kafası şöyledir, gözü böyledir filan demişler. Herkes bir şey söylemiş fakat asıl tabiri, “Kaçan elinden kurtulmaz, koşan da tutamaz.”

6. (Ye’cücü ve me’cücü)

Bu Yecüc ve Mecüc dünyanın bir tarafında saklı bir mahluk. Bir gün gelecek, bunlar bir muhasara içindedirler, o gün o muhasara hattını yıkıp dünyaya yayılacaklar. Fırat ve Dicle nehirlerinin suyu bunlara hiç gelecek, bir anda içip bitirivercekler.

قِيلَ يَا رَسُولَ اللَّهِ وَمَا يَأْجُوجُ وَمَأْجُوجُ قَالَ
يَأْجُوجُ وَمَأْجُوجُ أُمَّمٌ كُلُّ أُمَّةٍ أَرْبَعُ مِئَةِ أَلْفٍ
لَا يَمُوتُ الرَّجُلُ مِنْهُمْ حَتَّى يَرَى أَلْفَ عَيْنٍ
تَطْرِفُ بَيْنَ يَدَيْهِ مِنْ صُلْبِهِ وَهُمْ وُلْدُ آدَمَ

(Kîle) Dediler ki: (Yâ rasûla’llâh, vemâ ye’cücü ve me’cücü) “Ey Allah’ın Rasûlü. bu Ye’cüc ve Me’cüc nedir?”

(Kàle) Buyurdu ki: (Ye’cücü ve me’cücü ümemün) “Bu Ye’cüc Me’cüc birtakım ümmetlerdir. (Küllü ümmetin erbau mieti elfin) Her birisi dört yüz bin kişi... (Lâ yemûtü’r-raculü minhüm hattâ yerâ elfe aynin tatrufü beyne yedeyhi min sulbihî) Onlardan her birisi kendi sulbünden gelme bin tane göz [beş yüz kişi] görmedikçe ölmez. (Ve hüm veledü âdeme)

Onlar Hz. Adem AS'ın çocuklarındandır. Yani başka mahlûktan değil.”

فَيَسِيرُونَ إِلَى خَرَابِ الدُّنْيَا فَيَشْرَبُونَ مِنَ
الْفُرَاتِ وَالِدِجْلَةِ وَبُحَيْرَةِ الطَّبْرِيَّةِ حَتَّى يَأْتُوا
بَيْتَ الْمَقْدِسِ فَيَقُولُونَ قَدْ قَتَلْنَا أَهْلَ الدُّنْيَا
فَقَاتِلُوا مَنْ فِي السَّمَاءِ فَيَرْمُونَ بِالنَّشَابِ إِلَى
السَّمَاءِ فَتَرْجِعُ نَشَابُهُمْ مُخَضَّبَةً بِالدِّمِّ
فَيَقُولُونَ قَدْ قَتَلْنَا مَنْ فِي السَّمَاءِ

(*Feyesîrune ilâ harâbi'd-dünyâ*) “Dünyanın harabına doğru bunlar yürürler. (*Feyeşrabûne mine'l-furâti ve'd-dicleti ve buhayrate't-taberiyyeti*) Fırat ve Dicle nehirlerinin ve Taberiye gölünün sularından içerler, onu da bitirirler. (*Hattâ ye'tû beyte'l-makdisi*) Beytü'l-Makdis'e gelirler.”

(*Feyekûlûne*) Derler ki: (*Kad katelnâ ehle'd-dünyâ*) “Dünyadakileri öldürdük, (*fekâtilû men fi's-semâi*) şimdi de göktekileri öldürelim!”

(*Feyermûne bi'n-nüşşâbi ile's-semâi*) “Oklarını göğe doğru atarlar. (*Feyerciu nüşşâbühüm muhdabeten bi'd-demi.*) O oklar kana bulaşmış olarak geri dönerler. (*Feyekûlûne: Kad katelnâ men fi's-semâi.*) “Derler ki: Biz göktekileri de öldürdük.”

وَعِيسَى وَالْمُسْلِمُونَ بِجَبَلِ طُورِ سَيْنِينَ فَيُوحَى
اللَّهُ جَلَّ جَلَالُهُ إِلَى عِيسَى أَنْ أَحْرِزْ عِبَادِي
بِالطُّورِ وَمَا يَلِي أَيْلَةَ ثُمَّ إِنَّ عِيسَى يَرْفَعُ
رَأْسَهُ إِلَى السَّمَاءِ وَيَوْمَنَّ الْمُسْلِمُونَ فَيَبْعَثُ
اللَّهُ عَلَيْهِمْ دَابَّةً يُقَالُ لَهَا النَّغْفُ تَدْخُلُ مِنْ
مَنَاخِرِهِمْ فَيُصْبِحُونَ مَوْتَى مِنْ حَاقِ الشَّامِ
إِلَى حَاقِ الْعِرَاقِ حَتَّى تَنْتِنَ الْأَرْضُ مِنْ
جِيفِهِمْ وَيَأْمُرُ اللَّهُ السَّمَاءَ فَتُمْطِرُ كَأَفْوَاهِ
الْقِرْبِ فَتَغْسِلُ الْأَرْضَ مِنْ جِيفِهِمْ وَنَتْنِهِمْ
فَعِنْدَ ذَلِكَ طُلُوعِ الشَّمْسِ مِنْ مَغْرِبِهَا

(ابن جرير عن حذيفة اليمان)

(*Ve îsâ ve'l-müslimûne bi-cebeli tûri sinîne*)
“Müslümanlar İsa AS ile beraber Tûr-u Sinâ'da,
Tur Dağı'nda kendilerini muhafaza ederler.
(*Feyûhi'llâhu ilâ îsâ: En ahriz ibâdî bi't-tûri ve
mâ yelî eylete*) Cenab-ı Hak İsa AS'a vahyeder
ki, ‘Seninle beraber olan kullarımı Tur Dağı ve
Eyle etrafında muhafaza et.’”

(Sümme inne îsâ yerfeu yedeyhi ile's-semâi) “Onun için İsa AS elini kaldırır, “Yâ Rabbi, bunların şerrinden bizi sen kurtar! Bunları helâk et!” diye dua eder. (Ve yüemminü'l-müslimûne) Müslümanlar da bu duaya ‘Âmîn...’ der.”

(Feyeb'asu'llàhu aleyhim dâbbeten, yukàlü lehâ en-negâfu) Cenab-ı Hak onlara *Negaf* denilen bir hayvan yollar, (tedhulü fî menâhîrihim) o hayvan onların burunlarından girer. (Feyus-bihûne mevtâ) Sabaha hepsi ölmüş olarak çıkarlar. (Min hâkı'ş- şâmi ilâ hâkı'l-maşriki) Şam taraflarından Maşrık tarafına kadar...”

(Hattâ tüntine'l-ardu min ciyefihim) “Öyle ki, yer o kadar leşten dolayı kokmaya başlar. (Ve ye'muru's-semâe fetümtıru ke-efvâhi'l-kırabi) Cenab-ı Hak göğe emreder, böyle kırbadan su boşanır gibi yağmur yağar aşağıya, gökten su dökülür. (Fetağsilü'l-arda min ciyefihim ve netnihim) Onların cifelerinden ve kokularından yeryüzü temizlenir. (Feinde zâlike tulûu'ş-şemsi min mağribihâ.) İşte bundan sonra güneşin garptan doğuşu olacak.”

O zamana kadar dayananların vay hâline!

Allah cümlemizi affetsin...

b. Kıyâmetin On Alâmeti

Tayâlisî, Ahmed ibn-i Hanbel, Müslim ve Neseî, Huzeyfe ibn-i Useyd RA'dan rivayet etmişler.

Peygamber SAS Efendimiz buyurmuşlar ki:²

إِنَّ السَّاعَةَ لَا تَقُومُ حَتَّىٰ يَكُونَ عَشْرُ آيَاتٍ
الدُّخَانُ وَالذَّجَالُ وَالذَّابَّةُ وَطُلُوعُ الشَّمْسِ
مِنْ مَغْرِبِهَا وَثَلَاثَةُ خُسُوفٍ خَسْفٌ بِالْمَشْرِقِ
وَخَسْفٌ بِالْمَغْرِبِ وَخَسْفٌ بِجَزِيرَةِ الْعَرَبِ
وَنُزُولُ عِيسَى ابْنِ مَرْيَمَ وَفَتْحُ يَأْجُوجَ
وَمَا أَجُوجَ وَنَارٌ تَخْرُجُ مِنْ قَعْرِ عَدَنَ تَسُوقُ
النَّاسَ إِلَى الْمَحْشَرِ تَبِيتُ مَعَهُمْ
حَيْثُ بَاتُوا وَتَقِيلُ مَعَهُمْ حَيْثُ قَالُوا

(ط.حم.م.د.ت.ن.ه.ه.حب.حذيفة بن أسيد)

RE. 100/5 (*Enne's-sâate lâ tekûmu hattâ yekûnü aşru âyâtin*) “On alâmet görülmedikçe kıyamet kopmaz.” buyurmuş bu hadîs-i şerîfte.

1. (*Ed-duhânü*) “Bir dumanın ortalığı istilâ etmesi.”

² Müslim, *Sahîh*, c.XIV, s.94, no:5162; Ahmed ib-i Hanbel, *Müsned*, c.IV, s.6, no:16186; Taberânî, *Mu'cemü'l-Kebîr*, c.III, s.170, no:3028; Begavî, *Şerhü's- Süneh*, c.VII, s.359; Tayâlisî, *Müsned*, c.I, s.143, no:1067; Ebû Nuaym, *Hilyetü'l-Evliyâ*, c.I, s.355; Neseî, *Sünenü'l-Kübrâ*, c.VI, s.456, no:11482; Huzeyfe ibn-i Useyd el-Gıfârî RA'dan.

Duhan, duman demek. Aleve de duhan diyorlar ya, duman çıkardığı için.

2. (*Ve'd-deccâlü*) “Deccal’in çıkması.”

3. (*Ve'd-dâbbetü*) “Dabbe denilen bir hayvanın çıkması.”

4. (*Ve tulûu's-şemsî min mağribihâ*) “Güneşin batıdan doğması.”

5-7. (*Ve selâsetü husufin*) Üç tane batma olacak; (*hasfün bi'l-maşrik*) bir batma şarkta, (*ve hasfün bi'l-mağrib*) bir batma garpta, (*ve hasfün bi-cezîreti'l-arab*) bir batma da Arap Yarımadası'nda olacak.”

8. (*Ve nüzulü îse'bni meryem*) “Meryem oğlu İSâ AS'ın yeryüzüne inmesi.”

Nasıl gelecek? Allah nasıl gönderecekse, öyle gelecek.

9. (*Ve fethi ye'cûce ve me'cûc*) “Ye'cüc ve Me'cüc denilen kavmin çıkışı.”

Ondan sonra da en son;

10. (*Nârun tahrucu ka'ri aden*) “Aden içinden bir ateş çıkar. (*Tesûku'n-nâse ile'l-mahşeri*) İnsanları mahşer yerine doğru sürükler. (*Tebîtü meahüm haysü bâtû*) Öyle ki, onlar geceleyince o ateş de geceler. (*Ve takîlü meahüm haysü kâlû.*) Kaylûle yaptıklarında o da yanlarında bekler.”

Kıyamet alâmetleri ile ilgili hadisler çoktur. Buhari'nin, Müslim'in, Tirmizî'nin haberlerine göre; (*Raf'u'l-ilmî bi-kabdi'l-ulemâi*) “Ulemanın kabzı ile ilmin kalkması olacak.”

Sen deme ki:

“–Şimdi ilim daha çok!”

Sakın ha, şimdi ilim yok. İlim kabz olunmaktadır şimdi. Yani bu bilgilere kulak asma, bunların hiçbirisi ilim değil.

Şimdi bir kitap okuyordum. Kitabın yazarı tavaf ediyormuş Beytullah'ı... O anlatıyor:

Tavaf ederken baktım bir Yemenli tavaf ediyor ama yanlış yanlış işler yapıyor. Dedim ki;

“–Sen hangi mezheptensin?”

Dedi ki:

“–Ne mezhebi? Kitap var sünnet var?”

“–Peki, Kur'an okumasını bilir misin?” dedim.

“–Bilmem...” dedi.

Bilmem deyince ben de sesimi kestim. Kur'an okumasını bilmeyen adam, Kur'an'dan ne istinbat edecek de onunla amel edecek? Kur'an'ın mânâsını bilmek kolay mı?

Çünkü çok Kur'an mealleri var ortada, dopdolu. Bunlar Kur'an'ın mânâsının, rakamını söylemeyelim, denizin damlasından bir tanesi değil.

Onun için bugünkü ilimle eski ulemayı şöyle bir mukayese yapmış. Diyor ki;

“–Kitap var sünnet var diyorsun da, bunda bu kitap ve sünnetten istinbat edecek adamı bul bakalım?” diyor. “İçtihat kapıları açık, içtihad edeceksin fakat bu ilmin erbabını getir de buraya, yapsın bakalım, görelim!”

Müctehidlerin en sonuncusu, İmam Ahmed ibn-i Hanbel'dir. Ahmed ibn-i Hanbel Hazretleri 1.800.000 tane hadis biliyordu. 600.000 adet de sakat hadis biliyor. 600.000 tane sakat. Bunların sakatını bilmeyince, sağlamını bulamazsın çünkü.

“—Hadi bugünkü ilim sahibi dediğin adamlardan göster bana da bakayım, hadisin bin tanesini okusun bana?” diyor.

Hadis okumak hafızlıktan çok daha zordur. Çünkü hafızlıkta alırsın Kur'an'ı ezberlersin, olur biter. Hadis öyle değil ki. Hadisi nakleden adamı bileceksin, memleketini bileceksin, babasını da bileceksin. Ahmet çok, hangi Ahmet'tir, onun lakabı ile anlaşılacak, memleketi ile anlaşılacak. Lakabını, memleketini bilmiyorsan Ahmetler birbirine karışır. Mehmetler de öyle, hepsi öyle. Binâen aleyh isimleri karıştırmamak için hem memleketini, hem babasının adını, hem lakabına da bilmek suretiyle ezberleyeceksin.

E bir hadisi 10 tane adam rivayet etmiştir; o ondan, o ondan, o ondan... Onların hep adlarıyla ve birbirlerini bozmadan ayırabilmek, zapt edebilmek babayiğit işidir. Bu kabiliyeti Allah-u Teâlâ bu ilk insanlara vermiş

İmam Buhârî Hazretleri'ni tecrübe için, on kişi onar tane hadisi karıştırmışlar, 100 tane karışık olarak okumuşlar. Demişler ki:

“—Bak bu hadisleri böyle rivayet ettiler, sen ne dersin?”

“—Ooo, bunların hepsi yanlış. Ben doğru şekillerini okuyayım, siz dinleyin!” demiş.

“—O hadisi filan nakletti, doğrusu şöyledir.” diyerekten yüz hadisin hepsini tashih edivermiş.

Ama o günkü insanın kafası ile bugünkü insanın kafası hiç de bir değil. Bugünkü insanın kafası dünyaya işliyor, aya gidelim diye uğraşiyor. O günkü insanın kafası Allah’a gidelim diye işliyordu. Farka bak sen şimdi!

O günkü insan Allah’a gitmenin yolunu arıyordu, bugünkü insan Allah’ın mülkünde, mesela İstanbul’dan kalkıp Erzurum’a gitmek için yol arıyor. Yıldızlar da öyle. Hangi yıldıza gidersen git Allah’ın mülkü hepsi. Allah’ın mülkünün dışına çıkılmaz ki yıldızlara gitmekle... Hep onun mülkü.

Şimdi sen İmam Azam’ı nereden bulursun?

Ramazan’da 61 tane hatim yapıyor. Bir gündüz hatim yapıyor bir de gece hatim yapıyor. Kırk sene sabah namazını yatsı namazında aldığı abdest ile kılıyor.

Aziz kardeş! Bunlar laf değil ha!

Bir kere kendimizi bir ölçelim bakalım, biz kimiz, neyiz? İnsan kendisine insan adını vermeye utanır onların yanında! Allah cümlemizi affetsin...

Binâen aleyh, onların çizdiği yoldan dışarıya çıkan dalalete gider.

“—Ben Kur’an’dan böyle anlıyorum.”

Senin anladığın bak ataletten, dalaletten başka bir şey değil. Anlayan onlar anlamıştır. Bizim anladıklarımızın hiç kıymeti yok...

c. İlmin Kaldırılması

Ahmed ibn-i Hanbel, Buhârî, Müslim, Tirmizî, İbn-i Mâce, Neseî, Tayâlisî ve İbn-i Ebî Şeybe, Enes ibn-i Mâlik RA'dan rivayet etmişler. Peygamber SAS Efendimiz buyurmuşlar ki:³

إِنَّ مِنْ أَشْرَاطِ السَّاعَةِ أَنْ يُرْفَعَ الْعِلْمُ وَيَظْهَرَ
الْجَهْلُ وَيَفْشُو الزِّنَا وَيُشْرَبَ الْخَمْرُ
وَيَذْهَبَ الرِّجَالُ وَتَبْقَى النِّسَاءُ حَتَّى
يَكُونَ لِخَمْسِينَ امْرَأَةً قِيَمٌ وَاحِدٌ

(حم.م.ت.ه.ن.ط.ش. عن أنس) كثرة المساجد

(*Inne min eşrâti's-sâati: En yerfea'l-ilmü, ve yazhere'l-cehlü, veyeşfüve'z-zinâ, veyüşrebe'l-hamru, ve yezhebe'r-ricâlü, ve yebka'n-nisâü, hattâ yekûne li-hamsîne'mreeten kayyimün vâhidün.*)

³ Buhârî, *Sahîh*, c.XVI, s.255, no:4830; Müslim, *Sahîh*, c.XIII, s.157, no:4825; Tirmizî, *Sünen*, c.VIII, s.133, no:2131; İbn-i Mâce, *Sünen*, c.XII, s.54, no:4035; Ahmed ibn-i Hanbel, *Müsned*, c.III, s.176, no:12829; Neseî, *Sünenü'l- Kübrâ*, c.III, s.455, no:5906; Ebû Ya'lâ, *Müsned*, c.V, s.395, no:3062; Bezzâr, *Müsned*, c.II, s.337, no:7132; Tayâlisî, *Müsned*, c.I, s.266, no:1984; İbn-i Ebî Şeybe, *Musanef*, c.XV, s.65, no:38435; Dûlâbî, *el-Künâ ve'l-Esmâ*, c.III, s.1132, no:1970; İbn-i Asâkir, *Târih-i Dimaşk*, c.XIII, s.144; Ebû Nuaym, *Hilyetü'l- Evliyâ*, c.II, s.342; Enes ibn-i Mâlik RA'dan.

(*Inne min eṣrâti's-sâati*) “Kıyametin alametlerinden bazıları: (*En yerfea'l-ilmü*) İlmin çekilip alınması, (*ve yazhere'l-cehlü*) ve ortalığı cehaletin kaplaması.”

Tabii, ilim olmayınca yerine kaim olacak olan şey cehildir. Sorarsın, “Bilmiyorum!” diyemez, söyler bir şey. Fakat neden söyler? Cehlinden söyler. Kendisi de dalalete düşer karşısındakini de dalâlete düşürür.

Şimdi mesela geçen gün diyorlar ki:

“—Birisinin babası ölmüş de vekil yollayacakmış hacca...”

“—Olmaz efendim! Hacda vekalet olur mu? Olur mu öyle şey? Kendisi gideydi vaktiyle...” demişler.

Para tatlı, mirasa kıyamıyor. Kıyamadığı için davayı böyle yürütüyor. Bu fetvayı da vermiş, gelmişler bana soruyorlar.

“—Olmaz olur mu? İşte, bu ana kadar hep gidiyoruz, alem de gidiyor.” dedim. Buna itiraz etmek hep cehaletin iktizası.

(*Ve yeşfüve'z-zinâ*) “Zinanın yaygınlaşması.”

Zina zâhir olacak, apaçık olacak. Yani hiç kimse utanmayacak. Kimse de, “Ayıptır, günahdır, ne yapıyorsun?” demeyecek.

(*Ve yüşrebe'l-hamru*) “İçkinin bolca içilmesi.”

Şimdi bunları, bu Ahmed ibn-i Hanbel dediğimiz zât, alim olmasıyla beraber, sırf topladığı otlarla geçinen adam. Topladığı

otlarla geçiniyor, halkın elinden gelecek hiçbir şeye tenezzül etmiyor. Onun için Allah onlara ilim veriyor.

E bugün kazançlarımızın kaçta kaçının sağlam olduğunu kim iddia edebilecek? Faizi istediğimiz gibi yiyoruz, haramı da istediğimiz gibi yiyoruz. Hangi bakkal dükkanına bulacaksın ki içki satmıyor? Ve onu pek a'lâ uydurmuş kitabına;

“—Efendim kapalı şişe.” diyor.

“Ben içki satmıyorum şişeyi satıyorum.” diyor.

Onu da şişenin içerisinde cehennemde öyle yakacaklar. “Seni yakmıyoruz ki, kabını yakıyoruz!” diyecekler, o içeride de kavrulacak ama...

Onun için bunlar da şimdi aldı yürüdü işte. İçeni de bol, satanı da... İçenle satanın arasında fark yok. İçen nasıl sarhoş olduğu vakit ne günah kazanıyorsa, onu satan da aynı günahın içerisinde. Onun ticareti nerede kaldı?

Hatta bir adamın bir adama borcu olsa da, o borcunu vermek için içki parasından borç verirse, o borç ödenmez. O para senin değil çünkü. O sana helal değil, o parayla borç ödeyemezsin. Gavura olursa verirsin de müslümana veremezsin.

Bu hususta tabi büyükler birçok çok kitap yazmışlar. Hatta son zamanda bir paşa da bir kitap yazmış ama adını unuttum ben onun. O paşa 18 çeşit kitap yazmıştı, bize de yollamıştı bunları satılsın diye. Biz de dağıttık da.

O kitaplardan birisi de içkiye aitti. İçkinin haramlığına ve kötülüğüne dair paşa aklı erdiği kadar bir şey yazmış. Yani içki hakkında eser yazarlar çoktur, ama dinleyen yok!

Bak şimdi sen bize., bizimle sahabe-i kirami kıyas edemezsin. Peygamber SAS zamanında da içiliyordu içki. Helaldi, bir vakit içiliyordu. Sonra aralarında bazı vakalar oldu. Namazı yanlış okumalar oldu, Allah-u Teâlâ içkiyi yasak etti.

Yasak edince, Peygamber SAS Ebû Hüreyre'ye dedi ki;

“—Söyle, ilan et, ‘İçki bundan sonra haramdır!’ de.”

Ebû Hüreyre çıktı Medine sokaklarına;

“—Ey müslümanlar, dinleyin duyun! İçki haram oldu.” dedi.

Diyor ki:

“—Medine'nin sokakları dereler oldu.”

Herkes evinde ne kadar içki varsa, götürmüş şarıl şarıl sokaklara dökmüş, küplerini de kırmışlar.

O günkü müslümanların Rasûlüllah'a ittibâna bak, bugünkü müslümanın hâline bak!

Allah cümlemizi gaflet uykusundan uyandırırın....

(*Ve yezhebe'r-ricâlü, ve yebka'n-nisâü*)

“Erkek sayısının azalıp kadın sayısının artması da kıyamet alâmetlerindedir. (*Hattâ yekûne li-hamsîne'mreeten kayyimün vâhidün*) Öyle ki her elli kadına.

Gerek muharebeler dolayısıyla, gerek dışarıdaki çalışmalar dolayısıyla, erkekler adet itibariyle kadınlardan az olacak. Bugünkü sayımlarda da zannedersen kadın ekseriyeti meydana çıkıyor.

Aklıma şu da geliyor ki: Kadınlar hakkında çok söz söyleniyor. Tesettüre riayet etmiyorlar, mini etek giyorlar, işte kolları açık bacakları açık. Nasıl isterlerse öyle gezerler bugün, serbesttir yani. Fakat bugün asıl müslüman kadının yapacağı iş, evinde oturmaktan başka bir şey değildir.

Bizim eski zamanın kadınları ki bizim annelerimiz yani, daha eski de değil. Güzel bir çarşaf giyerlerdi. Pencerelerimizde kafesler vardı, arkasında perdeler vardı. Ne dışarıdan bakan içeridekini görürdü, ne de içerideki dışarıdakine bakabilirdi. Herkes mahremiyet içerisindeydi. Evler zaten bahçeler içerisinde, böyle sokaklar üzerinde değildi.

E şimdi bak, herkes penceresinin önünde... Hristiyan kadın nasıl oturuyorsa, o da öyle oturuyor, çekinmiyor. Perdeleri yok, penceresi açık, kendisi çıplak, arz-ı endam ediyor ortalığa...

Bugün bunu yapan, müslümanım diyen kadın, "Sen benim içime bak!" diyen kadın.

Binâen aleyh, bugün kadınların yapması gereken, evinde oturmaktan ibarettir. Eğer kadın bugün çarşıya pazara, fabrikaya, memuriyete dadandıysa, onları kendisine şiar edindiysen; efendisi de kadının bu hâlinden memnun ise...

“—O da kazanıyor ben de kazanıyorum, ancak geçiniyoruz. Tek adamın çalışması ile olmuyor. O da kazansın ben de kazanayım!” diyorsa, Allah yardımcımız olsun...

Onun için insana lazım olan kanaattir. Kanaat olmadı mıydı insanda, dünya da onun olsa yine karnı doymaz insanın... Ne gözü doyar ne karnı doyar.

Kıyamet alâmetlerinden birisi de camilerin çokluğu, cemaatin azlığıdır.

Geçen bir yere gittik, teravihin ilk gecesiydi. Namaz kıldık orada, dediler ki:

“—İşte burada filanın evinde de, filanın evinde de hep teravih namazları var!” dediler.

“—Olmaz ki!” dedim.

Niçin?

Peygamber SAS Efendimiz buyurmuşlar ki:⁴

لَا صَلَاةَ لِجَارِ الْمَسْجِدِ إِلَّا فِي الْمَسْجِدِ

(ك.قط.ق. عن أبي هريرة؛ قط.حب. عن جابر؛ ش.ق. عن علي)

⁴ Hâkim, *Müstedrek*, c.I, s.373, no:898; Dâra Kutnî, *Sünen*, c.I, s.420, no:2; Beyhakî, *Sünenü'l-Kübrâ*, c.III, s.57, no:4724; Ebû Hüreyre RA'dan.

Dâra Kutnî, *Sünen*, c.I, s.419, no:1; İbn-i Hibbân, *Mecrûhîn*, c.II, s.94; İbn-i Hacer, *Lisânü'l-Mîzân*, c.V, s.181, no:628; Câbir ibn-i Abdullah RA'dan.

Abdü'r-Rezzak, *Musannef*, c.I, s.497, no:1915; İbn-i Ebî Şeybe, *Musannef*, c.I, s.303, no:3469; Beyhakî, *Sünenü'l-Kübrâ*, c.III, s.57, no:4721; Hz. Ali RA'dan.

Kenzü'l-Ummâl, c.VII, s.1108, no:20737; *Keşfü'l-Hafâ*, c.II, s.2074, no:3073; *Câmiu'l-Ehâdîs*, c.XVI, s.415, no:17141; RE. 481/2.

(*Lâ salâte li-câri'l-mescid, illâ fi'l-mescid*)
[Mescide komşu olan kimse için başka bir yerde namaz yoktur, ancak mescidde namaz kılması uygun olur.]

Cami komşusunda, cami dururken evinde namaz olmaz demiş. İlla camisine gelecek.

Niçin? Kesrette rahmet var, cemaatte rahmet var.

Rahmet yağmazsa nasıl ot bitmez, cemaat olmazsa rahmet olmaz işte. O da mânevî bir rahmet.

Onun için camilerin çokluğu kıyamet alameti. Her evin önüne bir cami yapsak yine boş. Ne olacak, içine insan gelmedikten sonra?

İşte Sultanahmet'e git, kocaman bir cami. Ayasofya öyle, Süleymaniye öyle. Ama içine git, kaybolur içinde insan. Kimse yok ki! Beş kişi ile on kişi ile cemaat mi olur?

Elli bin bin kişilik camide on-on beş kişi...

Binaların yükselmesi de kıyametin alâmetlerindedir.”

“—Yüksek binalar yapmayın!” diyoruz, kıyameti koparıyorlar;

“—Sen bize ne karışyorsun hocaefendi? Para benim değil mi, nasıl istersem öyle yaparım?” diyorlar.

Yaparsın ama yıkılana kadar.

Kıyametin çeşitleri var. İşte komünistlik denen kıyamet neden kopuyor?

Kocaman apartmanı görüyor, “Benim bir katım yok be yahu!” diyor, “Şu adama bak neler yapmış!” diyor, diyor gözünü oraya...

Geçen bir arkadaş dedi ki, muhabbet ediyoruz bir çocukla, genç çocuk. Bilmem nerede okuyor. Her lafı komünistliğe döndürdü çocuk. Demiş ki:

“—Bu memleket zengin oldukça, refah yerinde oldukça, bu memleket komünist olmaz. Komünistlik olmak için, fakirlik oldu mu komünistlik arkasından hazır.” demiş..

Ben de dedim ki çocuğa;

“—Çok yanlış söylüyorsun çocuğum. Komünistlerin en birinci yardımcısı zenginlerdir. Bak, komünistlerin en büyük destekçileri zenginler. Sen öyle diyorsun ama zenginler destekliyor?”

“—Ya nasıldır hocaefendi?”

İman olmadıkça, iman olmadıkça komünistlik her yerde var. Herkes Müslümanlıktan korkuyor:

“—Aman Müslümanlık gelirse bizi örter, evimizden çıkarmaz. Camiye sokar bizi. Paralarımızı zekât diye elimizden alır. Bilmem ne yapar. Aman Müslümanlık geleceğine komünistlik gelsin.”

“—Niçin?”

“—Komünistlikte rahatlık var, yaşa da babam yaşa! Haram yok, günah yok... Bunlar kolay geliyor Müslümanlık zor geliyor. Abdesti var namazı var, imanı var itikadı var. Şusu var busu var, nikâhı var, bilmem nesi var. Öteki tarafta her şey kendi emrine amade...

Onun için, sen çok yanlış düşünüyorsun yavrum. Asıl imanda iş... İman olmadı mı, imanın olmadığı yerde komünistlik olur. İmanı olan yerde, müslüman başkasının hakkına ölse tecavüz etmez. Çünkü iman sahibi bilir ki, Allah-u Teâlâ'nın takdir ettiği neyse g güzeldir, hayırlıdır... Takdirine razı olur, kimsenin ne malında gözü olur, ne de yaşamasında gözü olur. Başkasının malında gözü olmak imansızlık alâmetidir.” dedim.

O da hak verdi ama kaç para. Onun için, binaların yüksekliği kıyameti kopartacak. Nasıl kıyameti kopartacak? Nasıl kopartacaksa kopartacak.

Faiz yemek de kıyamet alâmetlerindedir.

Bugün pek çok müslümanlar bunun müdâfii. Diyor ki:

“—Hocaefendi ne yapıyorsun? Eğer bankalar olmazsa bizim işler muattal olur iş kalmaz, iş yapamayız. Oradan alacağız, ama faiz maiz. Oradan alacağız ki ancak geçinebilelim, işimizi yürütebilelim.

Meselâ, bugün bana 100 bin lira lazım. Kim verir bana 100 bin lirayı? Kimse vermez. Binâen aleyh bankaya ihtiyacımız var. Zarurettir.” diyor, müslüman müdafaa ediyor bunu.

Onun için, faizin yenmesi de kıyamet alametinden oluyor.

Birbirimizi çekiştirme, gıybetin çokluğu; bu da kıyametin alâmeti.

Emr-i ma'ruf nehy-i ani'l-münker yok. Bu da kıyamet alâmeti.

“—Bu günahtır yavrum, ne yapıyorsun sen? Böyle çırılçıplak sokağa çıkılır mı?” demiyorsun.

Kötü insanların emir olması, o da kıyametin alametindedir.

Hükümlerin satılması, o da kıyamet alâmetlerindedir. Parayı verdin mi kurtarıyorsun kendini, hüüm tersine dönüyor.

Kan akıtmak; o da kıyamet alâmeti. Korkmadan dan diye vuruyor herif...

Akraba-i taallukatın birbirine gidip gelmemesi, o da kıyametin alametindedir.

Bir de Kur'an'ı kazanç vesilesi yapmak, bu da kıyametin alametidir. Kur'an'ı kazanç, geçinme safhasına koymak, ses usullerine uydurmak. Ve nasıl yaparsan yap, ticarete döktün müydü, o kıyamet alâmeti.

Kur'an'ı, çalgılar gibi hânendelerin şu perdesi şu perdesi diye söyledikleri perdeler üzerinde okumak. Bunlar da hep kıyametin alâmetlerindenmiş.

Vahhabîlik ile ilgili bir kitap okudum da, Vahhabîlere reddiye olarak yazılmış. Orada diyor ki;

“—O Vahhabîler şefaât-i rasûlullah’ı reddediyorlar. Sen onun önünde, ‘Aman yâ Rasûlallah!’ dedin mi kovuyor oradan;

“—Aman!’ olmaz Rasûlullah’a!” diyor.

Niçin canım?

“—O öldü.” diyor.

Allah sana akıl fikir versin!

İnsan için ölüm yoktur, insan için nakil vardır. Bu âlemden öteki âleme nakil oluyor. Ölen hayvandır zaten. İnsan ölmez, mü’min hiç ölmez. Ölen hayvandır, hayvana mahsustur ölüm. İnsana dâr-ı dünyadan dâr-ı ahirete intikaldir. Berzah âlemi derler ki, o âlemde insan şey kalır, o âlemîn malı olur.

Binâen aleyh Peygamber SAS duyar ve işitir. Tecrübelerle sabittir ki birçok kimselerin selâmlarını, “*Ve aleyküm selam!*” diyerekten Efendimiz SAS almıştır. Etrafında bulunan insanlar da bu sözü, “*Ve aleyküm selâm*”ı duymuşlardır. Kitaplarımıza kadar da nakletmişlerdir. Bunun bir tanesi de Ahmed er-Rufâi Hazretleri’dir.

Ahmed er-Rifâi Hazretleri zamanının büyük velisi olduğu için, demişler ki:

“—Sen bu kadar keramet gösteriyorsun, şöylesin böylesin. Buna bizim pek inancımız da yok. Diyorsun ki, ‘Ben evlâd-ı Rasûlullah’ım’ diye dava ediyorsun. Biz inanmayız senin bu kuru sözlerine. Gel bunu Rasûlullah’ın huzurunda isbat et de inanalım!” demişler.

O da demiş ki, filan senenin haccında orada ol demiş.

Abdulkadir Geylani'si de, diğer memleketin bütün büyükleri de orada olduğu halde, herkes girmiş, Ahmed er-Rifâi Hazretleri gelmiş;

“—*Es-selâmü aleyke yâ ceddî, yâ Rasûla'llah!*” diye bir selâm vermiş.

“—*Ve aleyküm es-selam yâ veledî, Ahmed er-Rufâi!*” diyerekten Rasûlullah'ın mukabele ettiğini hepsi duyunca, hepsi bayılıp düşmüşler oraya.

Öyle Ahmed er-Rufâi Hazretleri çok mütevazı bir insan. Kapının eşiğine yatmış demiş ki;

“—Beni seven üzerime bassın da öyle geçsin!” demiş. Yani kendini beğenmişlik yapmamış.

d. Doğru Sözlü Tüccâr

Peygamber SAS Efendimiz buyurmuşlar ki:⁵

أَوَّلُ مَنْ يَدْخُلُ الْجَنَّةَ التَّاجِرُ الصَّادِقُ

(ثن . عن أبي ذر)

RE. 161/1 (*Evvelü men yedhulu'l-cennete et-tâciru's-sadûku.*) “Cennete giren ilk insan doğru özlü, doğru sözlü tüccardır.”

⁵ İbn-i Ebî Şeybe, *Musannef*, c.XIV, s.144, no:37196; Ebû Zerri'l-Gıfârî RA'dan.

Kenzü'l-Ummâl, c.IV, s.11, no:9245; *Câmiü'l-Ehâdîs*, c.X, s.306, no:9674.

İlk evvel cennete girecek insan et-tâciru's-sadûk... Faiz yemez, yalan söylemez, hıyanetlik yapmaz. Doğru, sadûk. Bunlar, *el- kâsibü habibu'llah* sırrına mazhar olan bahtiyarlardır. Onun için ticaret gayet meşrudur.

İnsanlar hayatlarını temin etmek için, istikballerini temin etmek için okuyorlar. Mekteplerin kapılarına baksan, kim bilir kaç yüz bin tane çocuk vardır orada... Hep istikbal peşinde, memuriyet peşindedir.

Hayyam'ın sözü var, aklıma geldi de:

“—Âmir değilsen, memur da değilsen ne bahtiyarsın!” diyor. Âmirlik ve memurluk insanın sırtında birer ağır yüküdür.

Ticaret öyle değildir. Ticaret meşru bir şeydir.

Oku, okuduktan sonra devletin kapısına değil sanatın kapısına koş. Okuma demiyorum, oku ama memuriyette dikilip kalma. Memur olup da muayyen bir şeye kanaat edip durma. Çünkü memuriyette muayyen paraları veriyorlar. Birçok paralar alanlar müstesna insanlar, onlar da az insanlar.

Asıl diğer tabaka, işte geçinecek kadar maaş alıyor. Bir takımını da geçinemiyor, rüşvet alıyor, irtikap da ediyor. O da ayrı mesele.

“—Aybaşında nasıl olsa maaş alacağım, o zaman öderim!” diyor. Aylığa ediyor itimadı... Allah'a değil de, itimadı aylığa oluyor. Sonra kendini teselli ediyor:

“—Ben ölürsem, gerideki çocuklarım da işte aylığımdan alacak. Onlara da emekli maaşımdan verecekler!” diyor. Hem kendi, hem çocukları rahat oluyor. Bu Allah’a itimatsızlığın alâmeti oluyor.

“—Cenâb-ı Allah niçin cennete sokuyor tâciri?”
Güvenci Allah’a...

“—Batarsan ne olacak?” diyorsun.

“—E ne yapayım batarsam, Allah bana ne takdir ettiyse o olacak. Üç kazanırsam üç yerim, beş kazanırsam beş yerim. Daha fazla kazanırsam başkalarına da yardım ederim.” diyor.

Memurun başkasına yardım etmesi pek nadirdir efendi! Çok para alacak da, başkasına o zaman yardım edecek. Ama tâcir, tüccar öyle değil. Kazancı bol oldu muydu, istediği kadar etrafındakilerin de yardımına koşar. Eğer bugün bu tüccarlar da olmasa bu fabrikaların hiçbiri kurulmaz. Kurulmayınca memleketin fukarası, evsizi açıkta kalır. Hadi bakalım kıyamet, bir kıyamet daha...

e. Önce Farlar Helâk Olacak

Nuaym ibn-i Hammad, Ebu Hüreyre RA’dan. Peygamber SAS Efendimiz buyurmuşlar ki:⁶

أَوَّلُ النَّاسِ هَلَاكًا فَارِسٌ ثُمَّ الْعَرَبُ عَلَىٰ إِثْرِهِمْ

(نعيم بن حماد في الفتن عن أبي هريرة)

RE. 161/2 (*Evvelü’n-nâsi helâken fârisün, sümme’l-arabu alâ isrihim.*)

(*Evvelü'n-nâsi helâken fârisün*) “İnsanlardan ilk önce helâk olacak olan, Acem taifesidir. (*Sümme'l-arabu alâ isrihim*) Sonra onların arkasından Araplar gelir.”

Acemin uçurması çoktur. Onun için, Allahu a'lem ilk helâk ona mahsus oluyor. İkincisi Arab'a düşüyor, ondan sonra diğer milletler de onun peşi sıra helâke gidecekler.

f. Hayânın Kaldırılması

Deylemî, Enes ibn-i Mâlik RA'dan rivayet etmiş. Peygamber SAS Efendimiz buyurmuşlar ki:⁷

أَوَّلُ مَا يَنْزِعُ اللَّهُ مِنَ الْعَبْدِ الْحَيَاءَ فَيَصِيرُ
مَقَاتًا مُمَقَّتًا ثُمَّ يَنْزِعُ عَنْهُ الْأَمَانَةَ فَيَصِيرُ
خَائِنًا مُخَوَّنًا ثُمَّ يَنْزِعُ عَنْهُ الرَّحْمَةَ فَيَصِي
رُ فَظًّا غَلِيظًا وَيَخْلَعُ رِبْقَةَ الْإِسْلَامِ مِنْ
عُنُقِهِ فَيَصِيرُ شَيْطَانًا لَعِينًا مَلْعَنًا

(الديلمى عن أنس)

⁶ İbn-i Asâkir, *Târih-i Dimaşk*, c.I, s.310; Ebû Hüreyre RA'dan. *Kenzü'l-Ummâl*, c.XIV, s.252, no:38619; *Câmiü'l-Ehâdîs*, c.X, s.275, no:9599.

⁷ Deylemî, *Müsnedü'l-Firdevs*, c.I, s.13, no:6; İbn-i Adiy, *Kâmil fi'd-Duafâ*, c.III, s.75; Enes ibn-i Mâlik RA'dan. *Kenzü'l-Ummâl*, c.III, s.126, no:5797; *Câmiü'l-Ehâdîs*, c.X, s.297, no:9650.

RE. 161/3 (Evvelü mâ yenziu'llàhu mine'l-abdi'l-hayâü, feyasîru makkâten mümakkaten; sümme yenziu anhu'l-emânete, feyasîru hâinen muhavvenen; sümme yenziu anhu'r-rahmete, feyasîru fezzan galîzan; ve yahleu ribkatü'l-islâmi min unukihî, feyasîru şeytânen lâinen mül'anen.)

Şimdi Cenab-ı Hakk'ın bizde birçok çeşitli nimetleri var: Sağlık, sıhhat, afiyet, şu bu. Yalnız şimdi sırası gelmişken şunu da söyleyeyim tekrar. Geçen de söyledim ama bu sözlerin tekrarı insanlar için faydadan hâlî değildir.

Şu insanı bir damla meni parçasından meydana geliyor. Yediğimiz ekmek ve diğer gıdalar vücudumuzda kana döndürülüyor. O kan birçok safhalardan geçerekten meni oluyor. Sonra ana rahminde bebek olup çıkıyor ortaya... Aslı kan. Ama o kanı bak Cenâb-ı Hak ne yapmış. Kâinatı gösterecek bir göz vermiş. Nedir o? Kökü kan.

O kökü kan olan maddeyi bak bir kulak yapmış, kainatı dinletiyor sana. O kökü kan olan bir maddeyi kafada toplamış, bütün dünyanın altını üstünü sana öğretiyor. Bir de gönül vermiş, şark ile garb arasını, dünya ile âhireti keşfediyor sana...

E bunu bir kandan yapan kudretin sahibini düşün de, onun sözünden dışarıya çıkmamayı kendine şiar edin kardeş! O sana orucu emrettiyse sana sıkıntı olsun, sana zorluk olsun diye değil, senin saadetin için. Hem dünya hem âhîret saadeti için...

Belki söylemem abes olur ama, Şimdi ne zamandan beri oruĥ niyetli olduğum halde, geĥen gŭn baktım 20 kilo eksilmiŐim. Ama daha iyi oldum. 20 kilo fazla iken daha kŖtŭydŭm. Şimdi 20 kilo eksik olmakla beraber eskisinden daha iyiyim. Niĥin? Orucun birĥok faydaları var, nâ-mŭtenâhî...

Sonra Ŗlŭrse ne olacak? Ŗlŭrsen de nasıl olsa bu Ŗlŭm mukadder. EĞer bizim imanımız vardır ki, insana Allah'ın verdiği sayı bitmedikĥe insan Ŗlmez. Sayın, nefesin, saatin, dakikan gelmeyince insan Ŗlmez. Ne aĥlıktan ne başka bir Őeyden. GŖkten bombaları yağdırsalar yine Ŗlmez insan. İmanın bŖyle olması lazım.

Benim bir eniŐtem vardı da rahmetlik oldu. Midilli bizdeyken Midilli'de kumandan imiş, yŭzbaŐı o zaman. O zaman Yunanlılarla bir ĥatıŐma olmuŐ aralarında. Kendisi anlatırdı da... Ama yedi yaŐında hafız olmuŐtu bu eniŐtem. Bursa'daki yeŐil camisinin altında hafızlık mukabelesini dinletmiŐ. Bursa valisi de kendisine altın bir saat hediye etmiş. Yedi yaŐındaki bir ĥocuk mukabele okuyor!

Onun bana anlattığı, bize anlattığı Őeyde, Midilli'de Yunan demiş ki:

“—Mŭtareke yapalım. BŖyle dŖvŭŐmek ile olmayacak.”

ĐaĐırmıŐlar bunu karargahlarına, konuŐmuŐlar konuŐmuŐlar olmamıŐ mŭtareke. Aradaki Őartlar fena...

“—Yalnız başıma, bir askerim var yanımda, dağ yolundan karargahıma doğru geliyorum. Kâfirler bizi mitralyöz ateşine tutmasınlar mı orada... Sağımdan solumdan yağmur gibi kurşun yağıyor, ne atıma ne bana bir şey olmadı. Anladım ki Allah öldürmeyince kimse ölmez!” diyor

Aklımda kalmış o zaman ki hikâye. Allah cümlemizi affetsin...

Şimdi insanın bazı, Allah esirgeye, canı çıktığı gibi malı da gider elinden. Yangın olur, hırsız gelir, çeşitli hareketler olur, zelzeleler olur mallar gider elden. Bunlar bir şey değil, bunların telafisi mümkün. Asıl korkulacak olan şey:

أَوَّلُ مَا يَنْزِعُ اللَّهُ مِنَ الْعَبْدِ الْحَيَاءَ فَيَصِيرُ
مَقَاتًا مُمَقَّتًا، ثُمَّ يَنْزِعُ عَنْهُ الْأَمَانَةَ فَيَصِيرُ
خَائِنًا مُخَوَّنًا ثُمَّ يَنْزِعُ عَنْهُ الرَّحْمَةَ،
فَيَصِيرُ فُظًّا غَلِيظًا وَيَخْلَعُ رِبْقَةَ الْإِسْلَامِ مِنْ
عُنُقِهِ فَيَصِيرُ شَيْطَانًا لَعِينًا مَلْعَنًا

(الديلمى عن أنس)

(*Evvelü mâ yenziu'llàhu mine'l-abdi'l-hayâü*)
“Allah-u Teâlâ'nın kulunun elinden en evvel alacağı şey hayâdır.” Hayâ gitti mi, bitti iş!

(*Feyasîru makkâten mümakkaten*) Makkât, gazap olunmuş. “Hayâyı bıraktı mı gazap olunan bir mahlûk olur. Hayâsızlığı dolayısıyla gazabı ilâhiyeye müstehak olur.”

(*Sümme yenziu anhu’l-emânete*) “Hayâ elinden gidince emanet de elinden alınır onun... Emanete de riayet edemez olur. (*Feyasîru hâinen muhavvenen*) Bu sefer hain bir adam olur.”

(*Sümme yenziu anhu’r-rahmete*) “Bundan sonra kendisinden merhamet denilen şey de alınır. (*Feyasîru fezzan galîzan*) Katı kalpli bir insan olur. Merhameti kalkar, artık kimseye acımaz.”

Yanındaki aç, ölüyor;

“—Ah neyime lâzım. Allah ona da versin, o da yesin.” diyor.

O demek sebeplere bağlı. Bak baştan hayâ gidiyor, arkasından emanet gidiyor. Arkasından da insandaki merhamet gidiyor.

(*Ve yuhleu ribkate’l-islâmi min unukihî*) “Bundan sonra İslâm zincirleri onun boynundan alınır. (*Feyasîru şeytânen laînen mül’anen*) Ondan sonra, halis muhlis bir şeytan olur o.”

Merhametsiz, emanete riayetsiz, adaletsiz, hayâsız. Bak hayânın gitmesinin ne kadar felaketleri var insanda...

Onun için haya çok önemlidir. Hayâsı olmayanda iman da yoktur. Peygamber SAS Efendimiz buyurmuşlar ki:⁸

إِنَّ الْحَيَاءَ مِنَ الْإِيمَانِ

(حم. عن ابن عمر)

(*Inne'l-hayâe mine'l-îmân*) “Muhakkak ki hayâ imandandır.” Yine buyurmuşlar ki:⁹

لَا إِيْمَانَ لِمَنْ لَا أَمَانَةَ لَهُ

وَلَا دِينَ لِمَنْ لَا عَهْدَ لَهُ

(حم. ع. طس. ق. ض. عن انس)

⁸ Buhârî, *Sahîh*, c.I, s.17, *Iman* 2/14, no:24; Müslim, *Sahîh*, c.I, s.141, no:52; Ebû Dâvud, *Sünen*, c.II, s.667, no:4795; Neseî, *Sünen*, c.VIII, s.121, no:5033; Ahmed ibn-i Hanbel, *Müsned*, c.II, s.147, no:6341; İmam Mâlik, *Muvatta'* (Rivâyet-i Muhammed), c.III, s.453, no:950; İbn-i Hibbân, *Sahîh*, c.II, s.374, no:610; Buhârî, *Edebü'l-Müfred*, c.I, s.210, no:602; Ebû Ya'lâ, *Müsned*, c.IX, s.369, no:5487; Taberânî, *Mu'cemü'l-Evsat*, c.V, s.156, no:4932; Beyhakî, *Şuabü'l-İman*, c.VI, s.131, no:7701; Neseî, *Sünenü'l-Kübrâ*, c.VI, s.537, no:11764; Abdü'r-Rezzak, *Musanef*, c.11, s.142, no:20146; Begavî, *Şerhü's-Sünneh*, c.VI, s.372; İbnü'l-Ca'd, *Müsned*, c.I, s.421, no:2872; Bezzâr, *Müsned*, c.II, s.256, no:6001; Hamîdî, *Müsned*, c.II, s.281, no:625; Abdullah ibn-i Ömer RA'dan.

Kenzü'l-Ummâl, c.III, s.123, no:5782; *Câmiü'l-Ehâdîs*, c.XII, s.467, no:12316.

⁹ Ahmed ibn-i Hanbel, *Müsned*, c.III, s.135, no:12406; Taberânî, *Mu'cemü'l-Evsat*, c.III, s.98, no:2606; Beyhakî, *Sünenü'l-Kübrâ*, c.VI, s.288, no:12470; Beyhakî, *Şuabü'l-İman*, c.IV, s.78, no:4354; İbn-i Hibbân, *Sahîh*, c.I, s.423, no:194; Ebû Ya'lâ, *Müsned*, c.V, s.246, no:2863; Deylemî, *Müsnedü'l-Firdevs*, c.V, s.207, no:7972; Heysemî, *Mecmaü'z-Zevâid*, c.I, s.278, no:341; Ziyâü'l-Makdîsî, *el-Ehâdîsü'l-Muhtâre*, c.III, s.148, no:2663; Enes ibn-i Mâlik RA'dan.

Kenzü'l-Ummâl, c.III, s.62, no:5503; *Câmiü'l-Ehâdîs*, c.XV, s.487, no:15999.

(*Lâ îmâne li-men lâ emânete lehû*) “Emanete riayet etmeyen, güvenilirliği olmayan bir kimsenin imanı yoktur. (*Ve lâ dîne li- men lâ ahde lehû*) Ahdine sadakati olmayanın de dini yoktur.”

Yani iman işte hani böyle sallanan bir şey halinde, kopacak neredeyse. Onun ahdi de olmaz. Ahdine vefa da öyledir.

Allah cümlemizi affetsin...

Bugünkü yavrularımıza bunu anlatabilmenin imkânı yok tabi. Her şey zamanında... Onun için söylemektense söylememesi daha iyi.

Akşam yine bir şey anlattılar, diyorlarmış ki:

“—Bir şey ki âdet oldu, ammeye mâl oldu, amme onu kabul etti. O âdet oldu, o ayıp olmaz artık.”

Madem ki herkes öyle oldu, artık ayıp denilen şey kalktı. Ama hayâyı ne yapalım?

Hayâ denilen bir şey var insanda... İnsan parasını saklıyor yahu. Niçin? Para kıymetli bir şey... Ama insanın teni hepsinden daha kıymetlidir. İnsanın o tenini saklamaması çok abes bir şey.

Medine-i Münevvere’de vaktiyle helâ yok imiş. Herkes def-i hâcet etmek için Medine’nin dışına giderler, boşluklarda yaparlarmış hacetlerini. Medine içerisinde öyle an’ane kurulmuş, şehir içerisinde kimse def-i hâcet etmiyor. Hep de akşam üzerine doğru, geceye doğru gidiyorlar. Kimse kimsenin nereye gittiğini görmesin bilmesin gibilerden.

Efendimiz SAS hanımlarından birisi, Hz Ömer'in kızı Hz. Hafsa RA. Hz. Ömer de nerede oturuyorsa, kızının evden çıkışını görmüş de, fakat def-i hâcet için gideceğini bilemediği için, tâ uzaktan bağırmış;

“—Ey Hafsa! Ben seni tanıdım. Hadi içeriye!” demiş. Allah affetsin...

g. Aç ve Susuz Kimseler

İbnü'n-Neccar, Abdullah ibn-i Abbas RA'dan rivayet etmiş. Peygamber SAS Efendimiz buyurmuşlar ki:¹⁰

أَوْلِيَاءُ اللَّهِ مِنْ خَلْقِهِ أَهْلُ الْجُوعِ وَالْعَطَشِ

فَمَنْ آذَاهُمْ أَنْتَقَمَ اللَّهُ مِنْهُ وَهَتَكَ

سِتْرَهُ وَحَرَّمَ عَلَيْهِ عَيْشَهُ مِنْ جَنَّتِهِ

(ابن النجار عن ابن عباس)

RE. 161/4 (*Evliyâu'llâhi min halkihî, ehlü'l-cûi ve'l-ataşi; femen ezâhüm intekama'llâhu minhü, ve heteke setrehû, ve harrame aleyhi ayşehû cennetihî.*)

(*Evliyâu'llâhi min halkihî*) “Allah-u Teâlâ'nın mahlûku içerisinde evliyaları kimlerdir?” Damgası yok, nasıl bileceğiz onların evliyâullah olduğunu?

¹⁰ *Kenzü'l-Ummâl*, c.VI, s.482, no:16642; *Câmiü'l-Ehâdîs*, c.X, s.321, no:9708.

Rasûlüllah Efendimiz öğretiyor bize:

(*Ehlü'l-cûi ve'l-ataşi*) “Aç ve susuz kalanlar.”

Gerek fakirlikleri dolayısıyla, gerek sofulukları dolayısıyla açlığa tahammül ediyorlar. Bunlar Allah-u Teâlâ'nın velîleridir.

(*Femen âzâhüm*) “Kim bunlara eziyet ederse...”

“—Pis herif! Geldin yine buraya! Defol buradan, git!”

Kovuyor; çünkü kendisine layık görmüyor, beğenmiyor o adamı.

(*Intekama'llàhu*) “Allah-u Teâlâ ondan intikamını alır. (*Ve heteke setrehû*) Onun perdesini parçalar, bütün ayıplarını meydana koyar. (*Ve harrame aleyhi ayşehû min cennetihî*) Ona Cennetinde yaşamayı haram eder.”

h. Allah'ı Hatırlatan Kimseler

Hakîm-i Tirmizî, Abdullah ibn-i Abbas RA'dan; Ebû Nuaym, Saîd ibn-i Cübeyr Rh.A'ten rivayet etmişler. Peygamber SAS Efendimiz buyurmuşlar ki:¹¹

أَوْلِيَاءُ اللَّهِ الَّذِينَ إِذَا رُءُوا ذُكِرَ اللَّهُ

(الحكيم عن ابن عباس؛ حل. عن سعيد بن جرير مرسل)

RE. 161/5 (*Evliyâu'llàhi, ellezine izâ ruû zükira'llàhu.*) (*Evliyâu'llàhi*) “Allah'ın velîleri, (*ellezîne*) öyle insanlardır ki, (*izâ ruû*) görüldükleri vakitte, (*zükira'llàhu*) Allah hatıra gelir.”

Onu görünce insanların içine Allah gelir, Allah'ı hatırlatır. Bir kimseyi görünce Allah aklına geliyor mu, o kimse evliyaullahtandır. Allah'ı senin hatırına getirdiği için.

Allah cümlemizi affetsin... Tevfikat-ı samedâniyesine mazhar eylesin...

Bu mübarek ayda oruçlarımızı güzel tutmak, kimseyle kavga gürültü etmemek, dedikoduyu ortadan tamamıyla kaldırmak. Herkese evlâdımıza olan şefkatten daha fazla şefkatli olmak. Kimsenin iyiliğiyle, kötülüğüyle alâkadar olmamak. Elinden geldiği kadar dinine riayetkâr, hürmetkâr olmak ve bunu etrafındakilerine elinden geldiği kadarıyla duyurabilmek.

Kendisiyle münakaşa eden, hatta dövüşe kalkanlara karşı, “Ben oruçluyum kardeşim! Ben oruçluyum kardeşim!” diyerek, ona güzelce mukabele ederek, onunla mücadele etmemek. Bunun gibi orucun icap ettirdiği şeylere dikkat etmek. Meselâ, yalan söyleyemez, hıyanet yapamaz. Oruçludur, sevabı gider elinden.

Ha onu söylemedim, şunu da söyleyeyim yine:

İmanın iki tane makamı var: Birisi iman makamıdır. O iman makamından bütün insanlar bir. “*Lâ ilâhe illa'llah, Muhammedün rasûlü'llah*”

¹¹ Hakîm-i Tirmizî, *Nevâdirü'l-Usûl*, c.IV, s.80; Abdullah ibn-i Abbas RA'dan.

Kenzü'l-Ummâl, c.I, s.418, no:1783; *Câmiü'l-Ehâdîs*, c.X, s.320, no:9707.

diye kim diyorsa ehli imandır. Ama dereceleri ayrıdır o başka... Meselâ, peygamberlerin imanıyla, Ebû Bekr-i Sıddîk Hazretlerinin imanıyla, evliyaların imanını ile elbette bizimki bir değildir ama, hep aynı imandır, kuvveti itibarıyla değişir.

İkincisi: Asıl iman, makam-ı abdiyyetten ihsan makamına yükselmektir. İhsan makamına yükselebildiğin vakitte imanın tadını tadarsın.

İmanın tadı var, şekerden tatlı, baldan daha tatlı. Ne zaman? İman mertebesinden ihsan mertebesine çıkabildiğin dakikada.

Merdiveni yok, mektebi de yok. Numara alacak değilsin. Onun numarasını Allah verecek sana. O makama atlamayı, ihsan makamına atlamayı Peygamber SAS tarif ediyor.

Cebrail AS geldi, Peygamberimiz'e soruyor. İmanı sordu, İslâm'ı sordu, arkasından da ihsanı sordu:¹²

وَمَا الْإِحْسَانُ يَا رَسُولَ اللَّهِ

(*Ve me'l-ihsânü yâ rasûla'llâh*) "İyi kulluk, kulluğu güzel yapmak, ihsan makamına nail olmak, yüksek dereceli evliya derecesine çıkmak nasıl olur yâ Rasûlallah?" Cevâben buyurdular ki:

الْإِحْسَانُ أَنْ تَعْبُدَ اللَّهَ كَأَنَّكَ تَرَاهُ

فَإِنْ لَمْ تَكُنْ تَرَاهُ فَإِنَّهُ يَرَاكَ

(خ.م.ن.ه.حم.خز.حب.ش.حل.عن أبي هريرة؛ م.د.ت.ن.ه.حب.ق.عن عمر)

(*El-ihsânü en ta'buda'llâhe keenneke terâhû*)
“İhsân, Allah-u Teâlâ Hazretleri’ni görüyormuş
gibi ona ibadet etmendir. (*Fein lem tekün
terâhu, feinnehû yerâke*) Çünkü sen onu
görmüyorsun ama, o seni görüyor.”

Allah’ı görür gibi ona ibadet etmek. Yalnızca
ibadet de değildir. İnsanın her halini,
“Allah’ım beni her zaman için görüyor. Çünkü
Cenab-ı Hak Rakîb’dir, Atîd’dir. Gayet ince bir
şekilde kulunun üzerinde titizlikle duruyor
Cenab-ı Hak. Hiçbir kulu, en ufağından tut en
büyüğüne Cenab-ı Hakk’ın nazarından bir an
kaybolmaz. Kaybolduğu takdirde ölmüştür o.
Eceli geldi gitti derler. Nazar-ı ilahi çekiliyor.

Onun için insanın en çok bugün buna ihtiyacı
vardır. Oruç çok sevap, namaz çok sevap,
Kur’an okumak çok sevap, para dağıtmak
çok sevap ama asıl sevap, insanın bu ihsan

¹² Buhârî, *Sahîh*, c.I, s.27, no:50; Müslim, *Sahîh*, c.I, s.39, no:9; Neseî, *Sünen*, c.VIII, s.101, no:4991; İbn-i Mâce, *Sünen*, c.I, s.25, no:64; Ahmed ibn-i Hanbel, *Müsned*, c.II, s.426, no:9497; İbn-i Huzeyme, *Sahîh*, c.IV, s.5, no:2244; İbn-i Hibbân, *Sahîh*, c.I, s.375, no:159; İbn-i Ebî Şeybe, *Musanef*, c.VI, s.157, no:30309; Neseî, *Sünenü'l-Kübrâ*, c.VI, s.528, no:117222; Ebû Hüreyre RA’dan.

Müslim, *Sahîh*, c.I, s.36, no:8; Tirmizî, *Sünen*, c.V, s.6, no:2610; Ebû Dâvud, *Sünen*, c.II, s.635, no:4695; Neseî, *Sünen*, c.VIII, s.97, no:4990; İbn-i Mâce, *Sünen*, c.I, s.24, no:63; İbn-i Hibbân, *Sahîh*, c.I, s.389, no:168; Beyhakî, *Sünenü'l-Kübrâ*, c.X, s.203, no:20660; Neseî, *Sünenü'l-Kübrâ*, c.VI, s.528, no:11721; Ebû Nuaym, *Hilyetü'l-Evliyâ*, c.VIII, s.383; Beyhakî, *el-Erbaune's-Suğrâ*, c.I, s.61, no:23; Hz. Ömer RA’dan.

Kenzü'l-Ummâl, c.III, s.44, no:5249; *Keşfü'l-Hafâ*, c.I, s.57, no:140; *Câmiu'l-Ehâdîs*, c.X, s.494, no:10108.

makamına yükselebilmesi, ibadetinde daima Cenâb-ı Hakk'ı görür gibi ibadet etmesi. Sen onu göremezsin, göremeyeceksin. Fakat bileceksin ki o seni daima görmektedir.”

Bunu lafta değil, hâle intikal ettirip bu sana hâl olsun. Nerede olursan ol, abdesthanede de, gusülhanede de, yatağında da daima edebe riayet et! Yatarken yönünü kibleye dönmüş olarak, abdesti ile beraber, “Allah... Allah... Allah...” diye diye uyu!

Onu iyice içine yerleştir ki, Allah-u Teâlâ'nin senden bir an bile ayrıldığı yok!

Onun için, Cenâb-ı Peygamber diyor ki:¹³

أَفْضَلُ الْإِيمَانِ أَنْ تَعْلَمَ أَنَّ اللَّهَ

مَعَكَ حَيْثُمَا كُنْتَ

(طب . حل . عن عبادة بن الصامت)

RE. 76/9 (*Efdalü'l-îmân*) “İmanın en yüksek derecesi, (*en ta'leme enne'llâhe meake haysü mâ künte*) nerede olursan ol, Allah-u Teâlâ Hazretleri'nin seninle beraber olduğunu bilmendir.”

Şunu iyi bil ki, Allah-u Teâlâ, nerede olursan ol seninle beraberdir.

¹³ Taberânî, *Mu'cemü'l-Evsat*, c.VIII, s.336, no:8796; Taberânî, *Müsnedü's-Şâmiyyîn*, c.I, s.305, no:535; Ebû Nuaym, *Hilyetü'l-Evliyâ*, c.VI, s.124; Ubâde ibn-i Sâmit RA'dan.

Mecmaü'z-Zevâid, c.I, s.225, no:204; *Kenzü'l-Ummâl*, c.I, s.37, no:66; *Câmiü'l-Ehâdîs*, c.V, s.194, no:3971; RE. 76/9.

Hani Kur'an'da da var ya:

وَهُوَ مَعَكُمْ أَيْنَ مَا كُنْتُمْ

(الحديد: ٤)

(*Ve hüve meaküm*) “Allah-u Celle ve A'lâ sizinledir, (*eyne mâ kuntüm*) nerede olursanız olun!” (Hadîd, 57/4)

Allah, “Sizinle beraberim.” diyor.

Öyleyse aziz kardeş! Bunu içine yerleştirebilen insana ne polis lâzım, ne jandarma lazım, ne kontrolcü bilmem ne lazım! Hiçbir şey lazım değil. Çünkü kendi kendinin kontrolcüsü.

Bununla beraber, her müslüman saatlerinden bir saati ibadetlerini yapmaya ayıracak.

فَمَنْ يَعْمَلْ مِثْقَالَ ذَرَّةٍ خَيْرًا يَرَهُ وَمَنْ

يَعْمَلْ مِثْقَالَ ذَرَّةٍ شَرًّا يَرَهُ

(الزلزال: ٧ - ٨)

(*Femen ya'mel miskàle zerretin hayren yerah. Ve men ya'mel miskàle zerretin şerren yerah.*)
“Kim zerre miktarı bir hayır işlemişse, onun karşılığını görecek. Kim de zerre miktarı bir şer işlemişse, onun cezasını görecek.” (Zilzâl, 99/7-8)

En ufak bir hayır ve en ufak bir şer mutlaka deftere geçiyor.

Bunu iyi bilmek lazım. Buna inandı mı bir insan, bundan sonra nasıl kötülük yapabilir?

Ondan sonra bakacak defterine:

“—Yâ ben bugün neler yaptım? Tevbe yâ Rabbim, tevbe, estağfiru’llah...”

Ertesi gün yapmamaya çalışacak. Ondan sonra asıl insanlık böyle böyle, böyle böyle gelişir. akarsın ki Arş’a kadar çıkar insan. İşte o zaman meleklerden de üstün olur.

Onun için, Cenâb-ı Hakk’ın ibadet edip hiç kusur etmemiş mahlûku dopdolu... Yerle gök değil, kâinat dolusunca... Onun ne imanlıya ihtiyacı var, ne de imansızdan korkusu var. Ama cenneti de yapmış, cehennemi de yapmış;

“—Benim sözümü dinlerseniz işte cennet! Her istediğiniz orada! Dinlemezseniz, işte ceza evi de orada... Hangisini ihtiyar edersen?”

Bizi de serbest bırakmış. Nefisle mücadele edeceğiz, şeytanlarla mücadele edeceğiz; o cennet yolunu, hak yolunu bırakmayacağız.

Allah cümlemizi o hak yolundan ayırmasın...

*Sübhâne rabbike rabbi’l-izzeti ammâ yasifûn...
Ve selâmün ale’l-mürselîn... Ve’l-hamdü
li’llâhi rabbi’l-âlemîn...*

El-fâtihah!

Mehmed Zâhid KOTKU / İskenderpaşa Camii

[Bütün Mehmed Zahid KOTKU/ Hadis Derslerine PDF olarak ulaşmak için tıklayınız.](#)

